

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 449. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053903220576/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

S., hvor vi havde Kvarter anvist men fik Lov til at gaa hjem og blive Natten over til næste Dags Morgen. De sidste Dage, indtil den 31., stillede vi i Sønderborg om Dagen, og skønt det er 1 Mil fra N., gik jeg hver Aften hjem for om Morgenens at tage Afsked med min Kone og mine Børn. Den 31. var den sidste Afsked, vi tog med hverandre, thi om Formiddagen blev vi indskibet i en stor Hjuldamper; det er den første Gang jeg nogen Sinde har været med et Dampskib. Nu kom vi til Søs i en Storm og en forfærdelig Kulde, vi kom ned i Lasten; men det varede ikke længe, førend de fleste blev søsyge og maatte op paa Dækket, jeg klagede mig til en af Matroserne, at jeg frøs forfærdelig, og sagde: Jeg ved ikke, hvad det kan blive til den lange, kolde Nat. Han tilbød mig straks hans Køje, hvis jeg vilde give ham 3 Mark derfor, jeg gjorde straks Tilslaget. Der var flere, som ogsaa havde lejet Køje af Matroserne, men da vi kom ned i Kahytten, var den saa stærkt opvarmet, at de fleste maatte op paa Dækket igen; jeg syntes, at jeg maaske nok kunde udholde det og lagde mig rolig hen i min lejede Køje, jeg svedte, saa at jeg var vaad over hele Kroppen, men sov ind. Midt paa Natten vaagnede jeg, jeg skulde paa Naturens Vegne; da jeg kom op paa Dækket, blev Skibet overskyullet af en Søl, jeg skyndte mig og var ikke sen til at komme ned i Kahytten igen, men sov ikke mere den Nat, men laa lunt og godt til næste Morgen.

Den 1. Febr. lagde Skibet til ved Toldboden

København, vi blev udskibet og fik Kvarter i Byen, jeg fik Kvarter i Store Kongensgade. Indtil den 14. Febr. havde vi ingen Tjeneste at gøre undtagen at stille til Appel Morgen og Aften, jeg benyttede Lejligheden og gik hver Dag ud i Byen for at tage en Del af Københavns Mærkværdigheder i Øjesyn. . . . Den 16. ankom vi til Sønderborg Kl. 10¹/₂ om Formiddagen, vi blev udskibet og opstillet paa Gaden, der stod vi hele Dagen indtil Aftenen kom, og nu endelig skal vi dog have Kvarter, vi marcherede til Sunds- mark, og her blev os Kvarter anvist. For første Gang ligger jeg paa Straa her, men der kommer vel mere af den Slags, tænkte jeg ved mig selv . . . Den 21. stillede vi paa Raadhuspladsen [*Frødericia*] og blev fordelt til Regimenterne. Jeg kom til 20. Infanteri- Regiments 6. Kompagni og fik Nr. —. Nu er vi kommen i Kvarter igen, sagde jeg til mine Kamme- rater, jeg har nu skrevet her, til hvilket Regiment jeg er kommet. I denne Bog her, sagde jeg, har jeg min hele Garnisonstjeneste optegnet, og nu har jeg begyndt at notere lidt igen, fra den Tid af jeg blev indkaldt og indtil nu; jeg tror, det hele Skriveri skal høre op, thi Gud ved, hvem der skal arve denne Bog. Vidste jeg, at jeg kom hel og holden hjem igen, kunde jeg nok have Lyst til at fortsætte den, men skulde Tyskerne arve den, vilde jeg ikke skrive et Ord mere. Jeg betænkte mig lidt og sagde saa: jeg vil dog fortsætte den, saa godt som jeg kan, thi hvis jeg kan komme uskadt hjem igen, vil jeg opbevare denne Bog og efter min Død, naar den

kan komme i den rette Arv og da ved Lejlighed blive læst, maaske kunne udvikles en lille Plassiar.

Fra den 21. Febr. til den 8. Marts gjorde jeg flere Feltvagt- og Forposttjenester. Den længste Vej, som vi havde at marchere, naar vi skulde paa Feltvagt, var $1\frac{1}{2}$ Mil, og i den Tid var der Sne og Slud saaledes, at naar vi marcherede paa Chausseen, maatte vi være forsynede med gode, lange Støvler, hvis Dyndet ikke skulde løbe fra oven og ned i dem; omendskønt jeg havde gode Støvler, havde jeg dog alligevel vaade Fødder, thi denne Snedslam, som vi gik i Dag efter anden, kunde Læderet ikke imodstaa. Vi var undertiden 48 Timer paa Feltvagt bestandig med vaade Fødder, og naar vi ikke skulde staa Post, kunde vi krybe ind i en Lade i lidt Halm eller ogsaa undertiden i en Kirke.

Dagbogen fortsættes videre med Optegnelser angaaende selve Krigen, af hvilke det væsentligste allerede har været bragt under «Billeder fra Fægtning». Efter Skildringen af Fortællercens Tilfangetagelse følger:

. . . Ved Bøffelkobbøl holdt vi Rast. Nu kom vi igennem N., og jeg ønskede kun, at jeg kunde komme til at tale med min Kone og mine smaa Børn. Jeg henvendte mig til den kommanderende og fortalte ham, at jeg var fra N. og bad ham om at faa Tilladelse til at gøre en lille Afstikker hjem; det bevilligede han mig, men under Bevogtning af en Husar. Da jeg aabnede Døren ind til min Kone, blev hun forfærdet og tilligemed glad, at jeg var sluppet saa godt fra det; hun vidste ikke, at jeg

var kommet til Dybbøl, hun troede, at jeg endnu var i Fredericia. Indkvarteringen, som hun havde, stormede omkring mig og sagde, at nu var jeg fri, thi Slesvigerne bliver straks hjempermitterede. Husaren tillod mig ikke længere Tid at blive, jeg maatte afsted igen for at komme sammen med de andre ved den anden Ende af Byen.

Vi blev til Graasten ført og blev opstillede paa Slotspladsen, der blev Poster opstillede rundt om os, for at vi ikke skulde løbe bort. Der blev en Dør aabnet paa Slottet, og vi blev inddrevet i et stort Rum som en Flok Kreaturer. De troede maaske, at vi efter en saadan Dags Anstrængelse nok kunde være sulten, og fik vi hver af os et Stykke Flæsk og et Stykke Brød udleveret; da vi havde spist, gik Udplyndringen for sig, hvem der havde flere end et Par Støvler tog de Resten, Undermunderingstøjet og alt, hvad vi havde, tog de fra os, saa at vor hele Beklædning kun bestod af en Vaabenfrakke, et Par Bukser og en Felthue foruden Skjorte, Strømper og Støvler, som vi havde paa. Endnu har jeg ikke min Tornyster afleveret, og i et afsides Hjørne aabnede jeg den, jeg trak mine Bukser af og tog de hvide Bukser underne, ligeledes Frakken og tog den hvide Trøje under. Nu har jeg godt Undertøj paa, et Par gode Underbukser har jeg, før jeg tog de hvide paa, og en god ulden og linned Skjorte har jeg ogsaa paa. Den 19. blev vi atter under Bevogtning ført til Flensborg. Den 20. om Morgenen da vi troede, at vi skulde hjempermitteres, blev vi ført til Jernbanegaarden og opstillet der i to Ge-

ledder, og de meddelte os, at herfra blev vi ikke permitteret, men de troede, at naar vi kom til Hamborg, saa vilde vi blive permitteret derfra. Foran os paa højre Fløj stod to Damer, den ene af dem bar en lille Armkurv paa Armen, den anden gik hen og talte med en Officer, og da hun var affærdiget med ham, gik hun, fulgt af den anden Dame, tilbage til højre Fløj og begyndte at uddde Penge; vi var 400 Mand, og enhver af os fik 2 Mark. Vi fik Ordre til at stige ind i Jernbanevognene, Toget satte sig i Bevægelse og afsted gik det imod Syd, indtil vi naaede Hamborg. Den 22. om Morgenen kom vi atter med Toget sydpaa. Vi passerede følgende Stationer. [*Her følger Navnene paa 10 Stationer*]. De næste Stationer [*Navnene paa 7 Stationer*] . . . Berlin. Her fik vi varm Spise; vi har været her en Times Tid men skal snart af Sted igen, Kl. er 9, og nu afgaar Toget. Den 23. Sidste Nat har vi kørt 24 Mil, uden at jeg har faaet disse Stationer noterede; om Morgenen fik vi ved Stationen Sorau Kaffe og Brød, og i den næste Station Kohlfurt fik vi Cigarer skænket. Nu har jeg mine Støvleskafter halvt fulde af Cigarer. Her ser vi de store Kæmpebjerge, som er 5000 Fod høje, og hvorpaa der bestandig ligger Sne. De følgende Stationer hedder [*Navne paa 8 Stationer*] . . . Schweidnitz. Hertil kom vi Kl. 5 om Eftermiddagen, vi blev opstillede og fordelte. 300 Mand kom til at ligge paa Kasernen, og 100 Mand, hvor iblandt jeg var, blev ført ud til Voldene. Langs den ene Side, fra Gravene og ind i Volden, er der murede og hvælvede